

**Збаразька централізована бібліотечна система
методично – бібліографічний відділ**

Серія: «Духовні острови
мого народу»

Поезія - це завжди неповторність...

**Поетичні спроби пера користувачів
бібліотек-філій Збаразької ЦБС**

Збараж - 2015

Упорядник	Т. Кульпа, завідувач методично-бібліографічного відділу ЦБС.
Комп'ютерний набір	Г. Бондар
Відповідальна за випуск	О. Бойко, директор Збаразької ЦБС.

Поезія – це завжди неповторність... [Текст]: поетичні спроби пера користувачів бібліотек-філій Збаразької ЦБС / Збаразька центр. б-ка, метод. – бібліогр. від.; упоряд. Т. Кульпа. – Збараж: [б. в.], 2015. – 69 с.

Видання містить поетичні рядки творчості жителів сіл Збаражчини. Тут зібрано поезію як молодих так і людей старшого покоління, і тих, кому, на жаль, доля вже відміряла віку. Поезія не претендує на досконалість, але написана від душі... тому й повинна сприйматися серцем ...

© Збаразька центральна бібліотека, 2015

Від упорядника

Чому болить душа? Чому ми плачемо, коли нам боляче, та радіємо коли весело? Скільки їх набереться, цих чому? Відповіді на них часом бувають дуже непростими. Та головне, може, не в цьому. А в тому, що ми шукаємо їх. Це засвідчує: душа працює. Душа не вмерла. Відтак – і ми живі. Живі доти, допоки страждаємо й радіємо, допоки мучать нас сумніви й мучить каяття, допоки чийсь сльози викликають бажання витерти їх.

Поезія неможлива без почуття, без любові, без душі.

Автори намагаються вилити Душу у словах, промовлених до читачів. Якщо ж читач здатний відчувати не лише свій біль, то він зуміє збагнути не тільки прочитане, а й Душу автора, Душу висловлену в словах.

У посібнику зібрано пошуково-дослідницькі роботи бібліотекарів Збараської ЦБС, які розміщені в алфавітному порядку назв бібліотек-філій...

Електронну версію посібника розміщено на веб-сайті Збараської ЦБС:

<http://zbarazhlibrary.com.ua/index.html>

с. Нижчі Луб'янки

Зав. бібліотеки-філії
с. Нижчі Луб'янки М. Тверда.

Сидить спікер за столом
І думку гадає,
А тим часом москаль дикий
Вже Крим забирає.
А шановні депутати
Зрозуміли зразу,
Чому хлопці не стріляють,
Бо нема приказу.
Подумали депутати,
Як той час настане
То з нашої України
Нічого не стане.
Не плач рідна матусенько
Дрібними сльозами,
Бо я їду воювати
На схід з москалями.
Посідали депутати
Та й стали думати
Як приїде москаль в Київ,
Куди нам тікати?
Один каже – в Туреччину,
Другий – в Візантію,
Третій каже в Прибалтику,
Четвертий – в Софію.
Повтікають депутати
Поза рубежами,
А нам треба лишитися
З тими москалями.

(05. 12. 2014)

Березовська Ольга Казимирівна **(1921 р. н.)**

*Встань Тарасе, пробудися,
На свій нарід подивися,
Що кати з нього зробили -
Стільки людей поранили
Молодий цвіт повбивали,
Трохи в тюрми посаджали.
Гірко плаче рідна мати -
За що ж сина убивсь кате.*

*Кат на сльози не зважає,
Бо за вбивство гроші має,
Бо їм добре заплатили,
Щоб український люд побили.
Бо такі часи настали,
Що з'явився другий Сталін.
За три роки так нажився,
Та ще крові не напився.*

*Як напився він кровіці,
То утік він за границю.
До рідного свого «брата»,
До такого, як він ката.
Стали вони там радити,
Що з народом тим зробити,
Чи до решти повбивати,
Чи по тюрмах посаджати?*

*Брат йому відповідає:
«Я для нього місце маю.
На Сибіру дам свободу
Українському народу».*

*Поможи нам Божо Мати
Всі труднощі подолати,
Щоб не вмерла Україна
Підніми її з руїни*

(Присвячено революції Гідності, лютий 2014 р.)

**Україно, Україно,
Рідна наша, мила
За що тебе тая Москва
Так тяжко зранила**

**Молодий цвіт повбивали
Плаче гірко мати
А маленькі сиротята
Виглядають тата.**

**Чого тато не приносить
Водиці з криниці?
Бо ваш тато вже давно
Лежить у землиці.**

**Заплакала вірна жінка
Заридали діти
І упали всі на землю,
Як скошені квіти.**

(09. 12. 2014)

Село моє

Село моє рідне,
Село моє миле,
Я тебе покину,
Як ляжу в могилу.
Глибоко в могилі
Я буду лежати
За тобою село моє
Буду сумувати.
За тобою школо рідна
І церковце мила,
Що до неї мене мама
Малою водила.
А потому я ходила
Господа благала,
Щоби мене лиха доля
В житті не спіткала.
Стріла мене лиха доля
І життя тернисте
І приходилось по ньому,
Як по морі плисти.
Пережила я всі війни
З тяжкою журбою
І поплили літа мої,
Як вода рікою.
Літа мої молодії,
Де ви ся поділи?
Може ви край дороги
На дерево сіли.
(01. 12. 2014)

Поврознік (Бригадир) Надія Василівна (1965-1993)

Говорять квіти...

Сьогодні ти подарував мені квіти.

**І мені здалося, ніби Ти подарував
мені цілий світ.**

Такий великий і прекрасний!

Ти подарував мені світ ясного сонця

Світ дивного неба

Світ чистого і вічного кохання.

Я щиро вдячна Тобі за цей дарунок.

Адже ми кохаємо одне одного.

Так чому же

Ти мовчиш?...

Я знаю чому...

Говорять квіти...

Про добро

**Нема для мене вищих нагород,
Аніж чиєсь усміхнене: «Спасибі».**

**В людині кожній бачу я добро,
Як всю планету – у маленькій скибі
Хоч небагато в арсеналі втіх,
Але зроблю добро – і**

Цим щаслива

Бо кожне добре діло –

Чиста злива.

На спраглу землю

Сподівань моїх.

**Та доброю буваю не завжди
Байдужість, я терпіть не в силі**

Ліниві, п'яні

Не ждять добра від мене, ні.

І хоч зазнала я багато скрут,

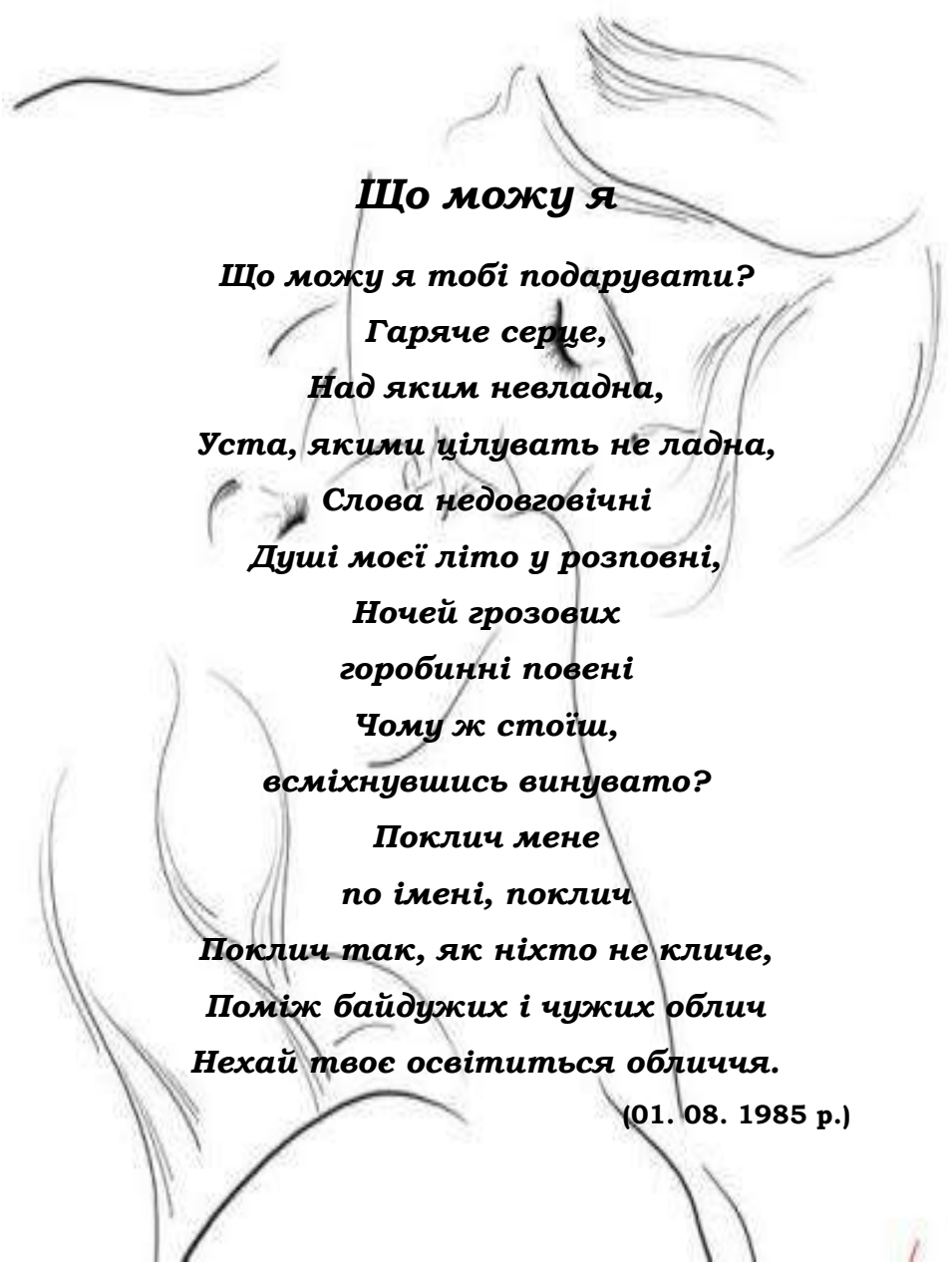
Все ж доброю навчилась бути

Єдиний вихід із нещастя

Й скрути –

Це людяність, терпіння, віра, й труд.

(18. 11. 1985 р.)

Що можу я

Що можу я тобі подарувати?

Гаряче серце,

Над яким невладна,

Уста, якими цілувать не ладна,

Слова недовговічні

Душі моєї літо у розповні,

Ночей грозових

горобинні повені

Чому ж стоїш,

всміхнувшись винувато?

Поклич мене

по імені, поклич

Поклич так, як ніхто не кличе,

Поміж байдужих і чужих облич

Нехай твоє освітиться обличчя.

(01. 08. 1985 р.)

Мамі

**Усе в житті – від мами
Вічні ці слова, як вічне материнство**

Для Вас усі квіти.

Для Вас наші мами,

Дружини і сестри.

Сьогодні всі квіти

Пісні і оркестри.

Уклін Вам доземний

В шанобі і слові, -

І за руки ласкаві

За ніжність і чуйність,

За сонячну вроду,

За працю натхненну,

За щастя народу!

Семчук Степан Гнатович (1924-1995)

Пісня про Кривавий потік

**Була колись край Луб'янок
Боротьба кривава,
Де козацтво наше славне
Ляхів виганяло.**

**Полилася кров рікою
В кривавім потоці
Край села Нижчих Луб'янок
На східному боці.**

**Воювали діди наші
З ляхами – панами.
Ой тікала пишна шляхта
Лісами й полями.**

**Все минулось та лишилась
Могила розрита,
Що козацтво наше славне
Там лягло спочити.**

**Відновили ми могилу
І стежки зарослі.
Віддаватимуть вам шану
Діти і дорослі.**

**Не померкне наша слава
У борні здобута.
Боротьба за вільний край наш
Не буде забута.**

Кравчук Зеновія (1952 р. н.)

Депутати

**Засідають депутати..
Починаються дебати
Знов рішатимуть закони
(не в обіду, хто на троні).
В позі доблесних слонів
Вирішать питання всі.
- Хто, дрімаючи, не знає,
Яку кнопку натискає..
Сил нема, щоб говорити,
Бо вже хочуть відпочити
Вибрані сини народу
Роблять собі таку шкоду.
Сидьмом сидять.. і без руху
Крикнути би їм щодуху:
- Депутати, Ви герої!
України геморой!
Рухайтесь і не дрімайте,
Рідний КРАЙ не продавайте!**

Чому?

Чому армію тримають добрі ВОЛОНТЕРИ???

В Міністерстві оборони-корупціонери.

Вони гроші пропускають через свої руки,

Тому й наша Україна терпить тяжкі муки.

Ніяк то їм не хочеться ні змін, ні реформи.

Для них Армія кормушка, і добре їх кормить.

На рахунку вона має 200 тисяч люду

З них 180 тисяч лиш одні приблуди,

Паразити й кровопивці за столом дрімать.

Ну, а решту, то бійці.. та армія має

Одну пісню лиш співають дружно вони хором,

Щоб для армії негайно збільшити доходи,

Але пора вже звільнитись від того баласту

І зменшити управління військової власті.

Всіх, і кума, свата й брата.. що толку не

знають,

А лиш сидять, штани труть і гроші качають.

Послати би в ЗОНУ АТО нехай повоюють.

Ті, що можуть керувати - то нехай керують.

Моя Батьківщина

**В краю чарівному, де тихії ночі,
Де ранки в піснях солов'я
І там, де замріяна річка дзюркоче,
Багата й родюча земля.
Крислаті дерева, мов шатра розкриті,
Затіночок вас прихистить,
А сонечко ясне промінчиком грає.
Яка то прекрасна ця мить!
А в полі червонії маки жевріють
Там трави, немов килимок,
Як зимонька прийде, то все це накриє,
Неначе вдягне в козушок.
Чи можна красу десь таку ще
зустріти?
Де пісня, мов серця струна,
Де голос дитячий луна мов дзвіночок.
Та це ж Батьківщина моя!
Та ворог лютує.. красу цю руйнує.
О, Божечку милий ти наш!
Спини чорну хмару! Врятуй Україну!
Врятуй поки промінь не згас!**

23. 09. 2014 р.

Казка

*Там у вишневому садочку
Тихенько так у холодочку
Жила в мирі одна сім'я
Вкраїна.. – то її ім'я.
Одного разу говорили,
що вдома щось не те творилось.
Завівся ТХІР... курей лапає
і всіх в Росію відправляє.
Та вже почав до хати лізти,
діткам не будем мати їсти.
Й свої закони встановляє,
вже й тхоренята голос мають!
Ну що ж робити, як так жити?
потрібно нам ТХОРА зловити.
Сім'я збирає всіх, хто є,
на засідку тхору встає.
Та от біда... тхір не один,
є миші й Шур як господин.
Та так вони вже обнаглили
ще й хижі зуби нагострили...
Їм на підмогу злий сусід
облізлий давній друг ВЕДМІДЬ.
Підло в сім'ю він суне лапу*

*важку страшну і волохату.
Вже й сім'я ради не дає,
бо хижа згряя все гребе.
Тхір Ян. Щур АЗ. І всі ті решту
щоб не попасти до арешту
все, що вдалося, то забрали
і до Росії повтікали.
Та спокій щось не наступає,
всюди Гієни походжають,
гавкають, виють, роблять зло,
щоб в сім'ї ладу не було.
Але в сім'ї є молоді
сини батьків, внуки дідів.
І стали вони проти зграї
тих звірів, про яких ми знаєм.
Лилася кров.. Звір шаленіє
нікого він вже не жаліє.
Але є в хлопців дух героїв,
що сили додає їм вдвоє.
бо за свою Сім'ю і Волю
Повік їм Слава! Честь Героям!!!*

** * **

Бій під Іловайськом 24-25 серпня

**Нас оточили.. Чекаєм підмоги
Чому нас лишили так серед дороги?
Під Іловайськом сили нерівні.
Куди ж то ділись начальники гідні?
По нас стріляли, а ми наступали
Пів-міста звільнили в свої руки взяли
Нам було завдання щоб місто звільнити,
А хто ж поцікавився скільки є вбитих?
В зоні АТО небезпека панує.
Бійці батальйонів вогню потребують.
По нас міномети безжально стріляють,
А ми лише зброю стрілецькую маєм
Нам дуже цікаво... А де ж командири?
Вони приміряють зірки на мундирах!
В цей час на параді вони марширують
А наш Президент... нагороди дарує.
Де правда? Скажи но, мій Господе милий,
Щоб кинути нас де нерівні сили?
Хто винен – то мусить покуту відбути
З тих, хто не зможе додому вернутись!
СЛАВА УКРАЇНІ І ЇЇ ГЕРОЯМ СЛАВА!**

12. 09. 2014

Лист бійців батальйону ОУН, які воюють мисливськими рушницями і їх замісник командира Борис Гуменюк звернувся з проханням до Порошенка, щоб їм видали автомати.

Лист

**Дорогий наш Президенте Петро Олексійович!
Пишу вам листа тихенько, як всі спати сіли.
Тільки що закінчивсь бій... В селі Піски значить,
Отже сіли відпочити.. ні ми не ледачі!
Ось розкажу по порядку чого листа пишу.
Нас стріляють з мінометів, ще й снайпер не
лишить.**

**А ми маєм лиш рушниці мисливські з дому
Вибачте, що потривожив.. доспите потому.
Після обстрілу запала якась мертва тиша,
Ніби Господь розділив надвое світ грішний
Хлопці сплять, щоб відпочити, скоро бій
почнеться,**

а що все це закінчиться – щось так не здається.

**Не можете уявити як солодко спати.
Для нас окоп після бою, наче рідна мати.
Наша земля нам солодка, тепла і м'якенька,
Як бабусина перина... коли був маленьким.
Коли доля моя така, тут, в бою загинуть,
То вона мене пригорне, як свою дитину.
Ви, простіть мені Шановний, що наполягаю,
Є в вас діла важливіші, а я вам мішаю.
Ми вже тиждень по відео, як до вас звертались,
Щоби якось ваша світлість нам хоч зброю дали**

**Нам зарплата не потрібна, на ваші конфети,
Якби то ви нам прислали ще бронжилети.
Командир наш Кохановський.. Хлопець службу
знає!**

**І трофеї після бою ми завжди збираєм.
Після бою нам лишають те, що тяжко перти
Кулемети, міномети й друзів своїх мертвих.
Кулемети й іншу зброю, собі забираєм,
А ранених і померших, то вже відправляєм.
Нас годують волонтери з всієї країни
То з таким народом правда.. Ми ще не загинем!
Ще й бабуся зложила в банк свою квартиру,
А кредит, який взяла, дала на офіру.
Щоби бійцям допомогти. От, яка бабуся!!!
За такий народ я, й справді, вмерти не боюся!
Кажу правду! Ми не хочем ні грошей ні статус,
Але просим нам вислати 300 автоматів.
Більше вас не потривожим ні вдень, ані вночі
Тільки вишліть автомати... Ото все, що хочем!!!**

14. 09. 2014 р.

Хто напав?

**- Скажіть мені люди!
Бо не можу зрозуміти..**

Й спокою не буде

Хто на кого нападав?

В Криму захисток людям обіцяли.

А получився он який скандал!

Кого й від кого ви там захищали,

Якщо на них ніхто не нападав.

Ну, як земля св'ята може терпіти

на своїх плечах погань й підлоту?

Все зло на ній мусить просто згоріти

Й підете ви у прірву... в темноту.

Очиститься вона вже від зарази,

Щоб зацвіли садочки, як колись.

Й не було в нас Рашистської відрази

Під небом мирно-голубим пісні лились.

Пісні про тих, хто захищав країну,

Про СОТНЮ, що пішла у небеса,

Про тих, хто не вернувся в свою родину,

Віддав за неї молоде життя.

І їхнім внукам буде, як наука,

Щоб були пильні й край свій берегли

Як хтось меча візьме в недобрі руки,

Від нього він загине.. на віки!

14. 09. 2014

Бог не по силі Хрест нам не дає

**Коли дихання зупиняють сльози,
Коли нам болем в серці віддає,
Мов за щитом ховаюсь за словами:
«Бог не по силі Хрест нам не дає».
Коли не можу бути без підтримки,
і, коли зрада болю завдає,
Тихо шепочу: «То є все пилінки»,
«Бог не по силі Хрест нам не дає!»
Коли всі друзі в горі відвернулись,
душа закамеліє й льодом віддає,
Мені лишається лиш посміхнутись:
«Бог не по силі Хрест нам не дає».
Я шепчу їх і хмари розганяю
слова прості.. і в серці вони є,
Вони мов еліксир.. я виживаю:
«Бог не по силі Хрест нам не дає».**

Я люблю тебе жизнь

***«Я люблю тебя жизнь,
что само по себе и не ново»***

***І неважно зовсім
на якій я спілкуюся мові.***

***Був би мир й тишина
и людей убивать перестали***

***Ведь война – не родня...
людські нерви, повірте, не з сталі.***

***До корита спішать
лиш би добре кишені набити***

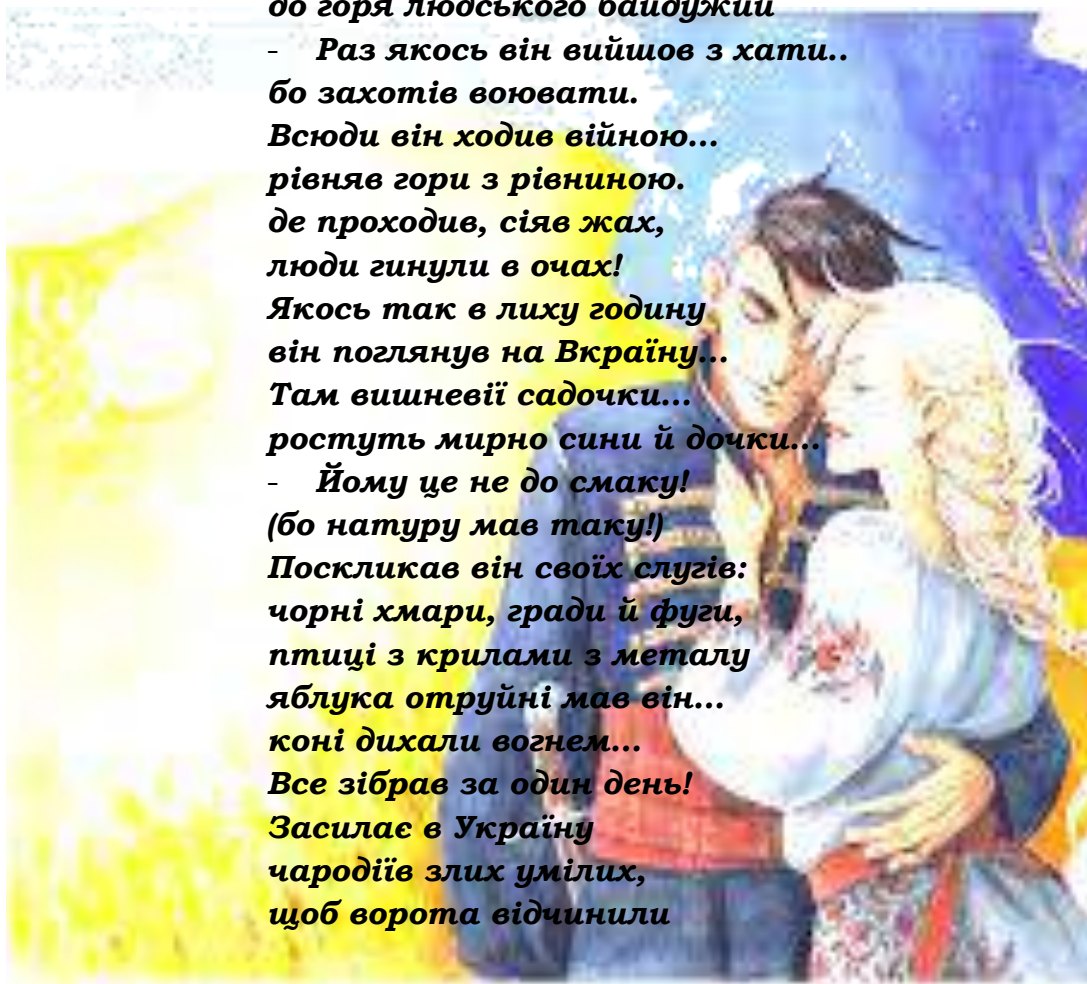
***Що то єст хлопаки?
Ніц не вєм цо вам треба робити!***

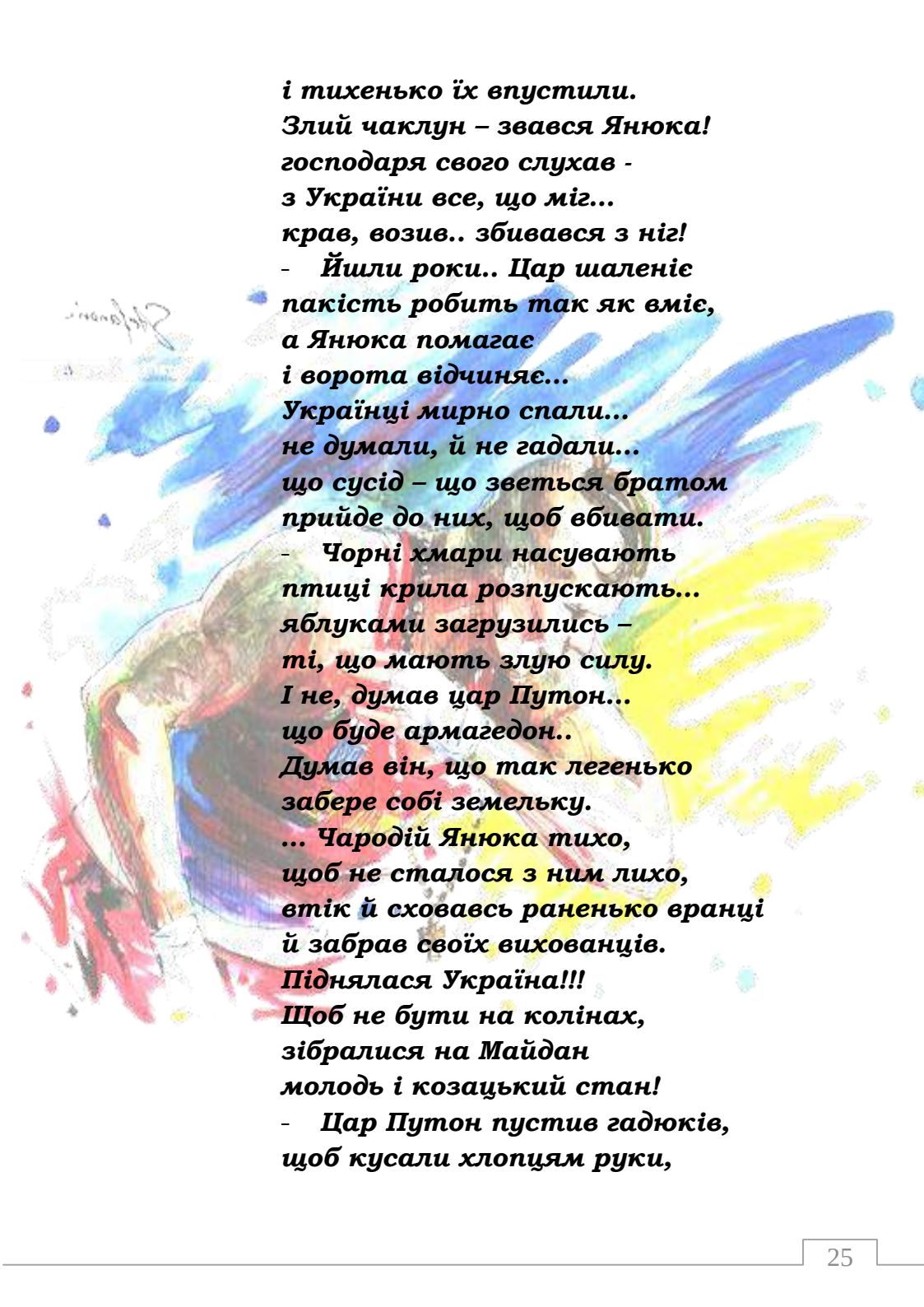
***Лиш раздор и враньє
між народом від краю до краю***

***А тим часом в верхах...
золоті унітази вставляють.***

Сучасна казка для дітей

Не за горами високими,
не за долами широкими,
проживав злий і облізлий.
хоч малий.. та всюди влізлий,
кривоногий і горбатий
косоокий, головатий
цар Путон.. багатий дуже!
до горя людського байдужий
- Раз якось він вийшов з хати..
бо захотів воювати.
Всюди він ходив війною...
рівняв гори з рівниною.
де проходив, сіяв жах,
люди гинули в очах!
Якось так в лиху годину
він поглянув на Вкраїну..
Там вишневі садочки...
ростуть мирно сини й дочки..
- Йому це не до смаку!
(бо натуру мав таку!)
Поскликав він своїх слугів:
чорні хмари, гради й фуги,
птиці з крилами з металу
яблука отруйні мав він...
коні дихали вогнем...
Все зібрав за один день!
Засилає в Україну
чародіїв злих умілих,
щоб ворота відчинили

і тихенько їх впустили.
Злий чаклун – звався Янюка!
господаря свого слухав -
з України все, що міг...
крав, возив.. збивався з ніг!
- Йшли роки.. Цар шаленіє
пакість робить так як вміє,
а Янюка помагає
і ворота відчиняє...
Українці мирно спали...
не думали, й не гадали...
що сусід – що зветься братом
прийде до них, щоб вбивати.
- Чорні хмари насувають
птиці крила розпускають...
яблуками загрузились –
ті, що мають злу ю силу.
І не, думав цар Путон...
що буде армагедон..
Думав він, що так легенько
забере собі земельку.
... Чародій Янюка тихо,
щоб не сталося з ним лихо,
втік й сховався раненько вранці
й забрав своїх вихованців.
Піднялася Україна!!!
Щоб не бути на колінах,
зібралися на Майдан
молодь і козацький стан!
- Цар Путон пустив гадюків,
щоб кусали хлопцям руки,

*в серце жалили смертельно...
вогонь кидали пекельний.
Шаленіє цар скажених,
смерть пускає – та даремно,
хлопці сильні духом є
то ж ніхто не відстає!
Впала СОТНЯ молода
взамін друга підійшла!
Сотня хлопців, що на небі
підтримують при потребі.
Шаленіє вража сила!
військо своє притащила,
«градом» б'ють і «ураганом»
та не знають, що над станом
Українських молодців
Господь є й мами, отці!
На землі своїй вони..
з неї зросли й тут жили,
а хто хоче їх здолати...
не вернеться в свою хату
БО ЗАКОН ТАКИЙ МИ ЗНАЄМ, -
ХТО КОМУСЬ ЯМУ КОПАЄ
ТОЙ ПАДАЄ САМ ТУДИ...
НЕ БАЖАЙ КОМУСЬ БІДИ!*

Слава Україні і її Героям!!!
03. 09. 2014 р.

Мамина молитва

Сину мій! Сину рідненький!

Чекаю тебе кожна мить.

Бронежилет передала,

Хай він тебе захистить.

Господу завжди молюся,

Щоб оберіг він тебе

Від окупанта – гадюки

Й життя твоє молоде.

Край наш в страшній небезпеці,

Зрадник так підло гризе.

Сину рідненький! Там в АТО

Хай ВАС Господь береже!

с. Романове Село

Бібліотекар бібліотеки-філії
с. Романове Село Г.Т. Киндьо.

Скоро осінь

*Позолотою вкриваються дерева
У права вступає осінь-королева.
Берізка шелестить ще зеленим листом,
А кущі калини з ягодами як намистом.
На узліссі клен обійма гілками
Берізку білокору неначе руками.
Туман по долині і понад рікою,
Вмивається ранок срібною росою.*

Берізка

*Берізка білокора віти опустила,
Як дівчина-білявка коси розпустила.
Вітерець легенько гілочки гойдає,
З деревця листочки-монетки здуває.
Як золото розсипане й трава шовковиста,
Уміла художниця, осінь барвиста.
Із красенів кленів листя опадає,
У тихій зажурі осінь походжає.*

Великдень

*Голубіють проліски, синь небес,
Лунає могутньо – Христос Воскрес!
Земля оновиться, забує цвітом,
Христос Воскрес! – лине над світом!
Сонечко всміхається з простору небес,
Дзвони сповіщають, що Христос Воскрес.
Моліться щиро християне-люди,
Благодать і ласка Господня буде!
У вінку терновім страждав на хресті,
За гріхи народу муки тяжкі ті.
Безмежна сила, чудо із чудес,
Після смерті – Спаситель воскрес!*

Храм Господній

*Тут затишок і спокій, зупинись на мить,
Напруженою рукою чоло перехрестить.
Високо на бані виблискує Хрест,
І темному і злому висловлює протест.
В час радості чи горя прийди сюди,
До Храму Святого і внуків (діток) приведи*

Капличка

*Де з верб облітають маленькі пушинки,
Літають, кружляють неначе сніжинки,
Де берег зелений і джерело-криничка,
Тут хрест виблискує, збудована капличка.*

Святиня

*На березі зеленому, де джерело-криничка,
Як золотом виблискує Святиня невеличка
Помолитись щиро приходять люди,
Мир і єдність хай на Україні буде!
Діточки малі складають рученята,
Дай Бозю здоров'ячка для мамі і тата.
Усім дай здоров'ячка і мирного неба,
У радості й щасливо нам рости треба!*

Захід сонця

*Як пожежа серед хмар палає,
Сонце заходить, промені розсипає.
На обрії пожежа, природи картина,
Божим творінням милується людина!*

Реаль (дійсність)

*На квітку сіла бджілка,
В далині виграє сопілка,
Я бачу і чую реаль,
На тині павутина як вуаль.*

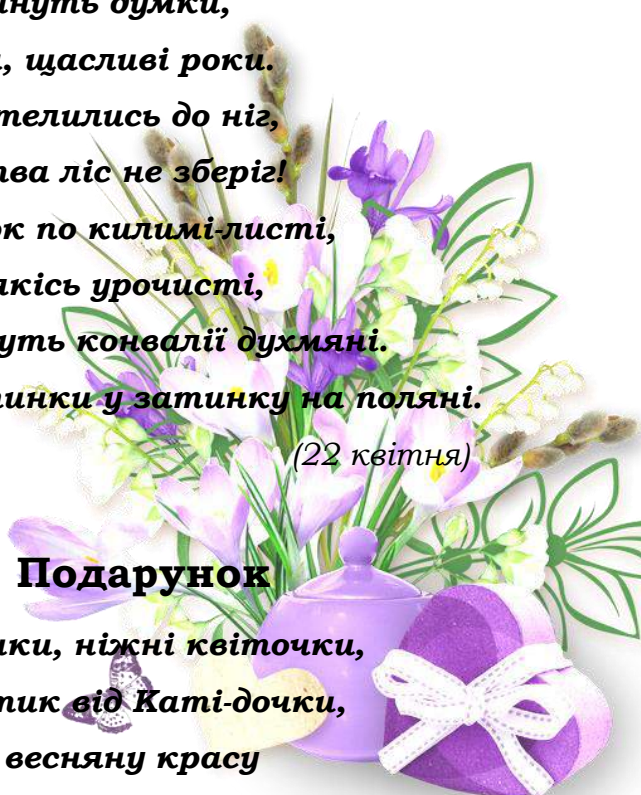
Ліс

*Ліс весняний, линуть думки,
Дні промайнули, щасливі роки.
Проліски сині стелились до ніг,
Квітів дитинства ліс не зберіг!
В'ється барвінок по килимі-листі,
Дерева строгі, якісь урочисті,
Скоро розквітнуть конвалії духмяні.
Квіти – намистинки у затинку на поляні.*

(22 квітня)

Подарунок

*Стрілки-листочки, ніжні квіточки,
Скромний букетик від Каті-дочки,
Свіжість лісу й весняну красу
У дім рідненькій матусі несучу.*

Світанок

*Ще зорі сяють у вишині небесній,
Блимає, прямуючи вдаль літак,
Народжується світанок чудесний,
Спостерігаю – і легко дихати так!
Зорі бліднуть і гаснуть поволі,
Світлішає небо, а простір який!
Обриси дерев на горизонті колі
І чути спів півня голосний!*

Літо

*Пахощі навколо, бараболя цвіте,
Все росте й буяє – літо золоте!
Нивка гречки, запах медовий –
Край рідний, квітучий, чудовий!
Соняшники статечні над тином нахилились,
На сонечко подібні і трохи загордились.
Квіти красиві великі й малі,
Гарно, казково в українському селі.
Бджілки-трудівниці нектар збирають,
Між липовим цвітом і квітами літають
Вдалині за селом колосиста пшениця,
Буде з урожаю хліб і паляниця.*

Жнива

(На згадку про бабцю Марію)

*В розпал спекотного літа
Достигла нивка жита.
Налився тяжкий колос,
Жайворонок подає голос.
- Молотити йду до Бога! –
В співі чується тривога.
Впав цій, - гучно лунає.
Пташка до жнив закликає!*

Рідний край

*Вітер хвилі жене по пшениці,
До джерела йду напиться водиці.
Цвіркоче коник, співає пташка,
Мій рідний край неначе казка.
Стоять обабіч дороги тополі,
Шумлять, розмовляють із вітром на полі.
Свідки епохи, окраса краю
Й сонце віддзеркалюється в краплях водограю.
Хлібне поле й безмежна дорога,
Тут зустрічей радість й розлуки тривога.
До отчого дому в спориші стежина,
Прекрасний край – моя батьківщина!*

Батьківщина

Дерев силуети ніби на картині
В світанковий час у ранній годині.
Роздається ку-ку-рі-ку, горлечко голосисте,
А повітря прохолодне, з озоном і чисте.
Росою вмите зустрічає день,
Пташка маленька співає пісень.
Гуси гелзочуть, пасеться корова,
Щебетом пташиним повниться діброва.
Село рідне, моя батьківщина!
Хата біленька, в спориші стежина.
Вода цілюща з журавля-криниці,
В світі немає смачнішої водиці!
Верба розлога край городу
Віти опустила у струмкову воду.
Під ясенovими крильми біленька хатина
І чорнобривців цвіт – моя батьківщина!
І цвіт калини й пісня солов'їна
Моя квітуча – ненька – Україна!
Верби опустили гілля до води,
У вільну хвилину сюди прийди.
На бережку зеленому з вудкою посидь,
Краса неповторна, любо відпочить...
На хвильках виблискують сонця промінці,
На воді ставка гусей табунці.
Мама-качка, шнурочком качата,
Як клубочки пухнасті пташата
Верби і ставок, квітуча долина,
Й зелений лісок – наша Батьківщина.
Земля родюча й працьовиті люди,
А зароблять гроші за кордоном всюди.
Де ти народився – наймиліший край,
Будеш далеко, його згадай!
Груша розлога під батьківською хатою,
Думка лине пташкою крилатою.
Не в змозі передати теплі почуття,
Тут перші кроки й початок життя.

25 липня 2011 р.

Першій вчительці

*Сніги розтанули, спливли в річки,
Під лісом на горі біліють квіточки.
Провела рукою Весна – королева,
Квіти цвітуть і оживають дерева.
Радують весною вісники весняні,
Як зграйка пташок тут діти рум'яні
Букетики ніжні збирають за селом,
Вчительці першій з вдячністю й теплом.*
(20. 01. 2013 р.)

Мальовничий край

*Кує зозуля десь між гіллям,
Щиро рахуючи комусь літа,
Захоплюємось красою і довкіллям,
В житті повинна бути мета.
Правдиво на світі треба жити,
То Бог здоров'я і сил дає –
Людей поважати, Україну любити,
Бо тут твій рід і коріння твоє!
Цвіте у лузі пишно калина,
Цілющу воду дарує джерело,
Квітуча, єдина ненька – Україна,
Прекрасне, мальовниче Романове Село!*

Стежини дитинства

На віддалі років згадую село,
Дитинство безтурботне, щасливе було.
Струмочок маленький і берег у травах,
Дні проходили в іграх і забавах.
Босоніж бродили сріблястою росою,
Милувались краєм, земною красою.
Блавати (волошки) сині, колосисті пшениці,
Віночок на голівці й букетик у руці.
На квітах блищать сонця промінці,
Усмішка радісна на замурзаному лиці.
В дитинство повертаюсь на крилах думок,
Подружок згадаю й маленький струмок.
Ті верби зелені, як коси гілки,
То край найдорожчий, дитинства стежки.
А в зимову пору, взявши санки,
З гори кататись йшли навпрошки.
Носики червоні, рум'яні щічки.
Мчали з вітерцем до струмочка-річки
Гамір не стихав і дзвінкий сміх,
В сутінках розходились по домівках своїх
Спогади минуть із життєвих доріг
На стежини дитинства, на батьківський
поріг.
Цвітуть чорнобривці коло хати,
Назустріч вийде старенька мати.

(27 липня 2012 р.)

Далека казка

*На пасовищі тече малий струмок,
Спогади линуть на крилах думок,
Похилився над водою кущ калини,
З джерела пили долонями водицю,
Берегли, не руйнували ту криницю.
Музики ноти у птахів щебетанні
Ми корів пасли в лузі на світанні.
Свіже повітря, простір і краса,
Блищить на квітах і травах роса.
Приємно згадати килими запашні
Чебрецю – катеринки тепер мені.
Острівці-озерця дикої конюшини,
Щасливі дні, незабутні стежини.
Сонце ласкаве, стріли-промінці,
Зручно всівшись, граєм в «камінці».
Розстеляли хустку на трави шовкові,
Ставили яблука і груші медові,
Бабусин хліб, спечений на черені,
Шкірочки хрумкі, окрайці смачні.*

12. 02. 2013 р.

Село дитинства

*В дитинство мене повертають думки,
Де айстри й чорнобривці посіяні в рядки.
Грядочка цибулі, грядка часнику,
Яблуні і сливи, й вишні у садку.
Як грона винограду вишні-ягідки,
Ласували ними усі залюбки.
Цвіли георгіни біля тину,
Радували красою у літню днину.
У заметіль сніжну чи лагідне тепло,
Гарне, мальовниче дитинства село.*

Рідна мова

*Як у коштовних коралях куш калини,
Символ краю, України, Батьківщини.
Наша Батьківщина – квітуха Україна
Мова співуча, як трель солов'їна.
Ніжно, мелодійно слова звучать.
Рідною мовою легко розмовлять.
В шелесті діброви, в шумі водограю,
Мову українську серцем відчуваю.
Почуття й думки можу передати,
Найдорожчій в світі: «мама» - сказати.
Дитинство, матусі пісня колискова,
Це Тараса Шевченка і Лесина мова.*

Липовий цвіт

*Липа цвіте, запах медовий,
Згадки несуть у край чудовий.
У бабці липи коло воріт,
Моє дитинство – казки світ.
Сонечко гріє із самого ранку,
Зустрічаю подружок Соню і Оксанку.
Цвіт зривали в полотняні торбини,
Радість і захоплення сільської дитини.
Гарно навколо, співають пташки,
Дерева берегли не ламали гілочки.
Чай запашний пили зимою
Із паляницею смачною, скоринкою хрумкою.*

(12 липня 2015 р.)

Вісники весни

*Вісники весни, квіточки біленькі,
Голівками кивають рослини маленькі.
Дощик щедро землю поливає
Холодно, похмуро, ліс ще дрімає.*

Воїн

*Перші квіти цвітуть весною,
Тут стрілянина, окопи, поле бою.
І небо сіре, все дим огортає,
Попіл пожарищ навкруг осідає.
Хлопці-воїни відважні в бою,
Захищають Україну квітучу свою.
Як птах поранений боєць упав,
Рукою безсилою підсніжник зірвав.
На мить спомин в дитинство поніс,
Як букетик квітів матері приніс.
Ніжність і ласка в очах світилась,
Із вдячністю і любов'ю на нього дивилась.
Рідна виглядає, старенька матуся.
Говорив при розлуці – не плач, повернися!
Ворожа куля безжалісно скосила,
Не чекай додому воїна-сина.
Поліг за Батьківщину, казковий край
У снах зі мною зустрічі чекай!
Хай ниви колосяться щедрим урожаєм,
Пісня лине рідним краєм.*

(10 березня 2015 р.)

Святий вечір

(Присвячую Ганні Гупало і її синові Ігореві)

**Бринять сльозинки на очах, дочекалась вечері,
У серці тривога і смуток відчиняє двері.
Стук у шибку, стрепенулась, - син прийшов,
Нікого, швидше пульсує в жилах кров.
Поривчастий вітер снігом сипле, жбурляє
У теплій оселі затишку і радості немає
Ніч огорнула землю темним крилом,
Пусткою віє, схилилась мати на столом.
Думки, думки гіркі неначе полин,
Полум'я війни на сході, в АТО її син.
На коліна впала, молитви щиро промовляє:
«Нехай синочок скоріше додому вертає».
Пригорне матусю до грудей: «рідна, я прийшов»
Низький уклін й безмежна синівська любов,
Обійме Ігорчика, - дорогий, хороший мій!
Витре сльози дитині, - плакати не смій!
Давно вечеря охолола і свічка догорає,
У вірі, надії вона всевишнього благає
До Матінки Пречистої прибігає знов,
Охорони від злого, візьми під свій Покров.**

(20 грудня 2014 р.)

Героям слава

*У літню пору, чи як заметіль зимова,
Гарна, мальовнича, Україна калинова.
Вітер гуляє в дерев верховітті,
Наша Батьківщина наймиліша в світі.
Війна на Сході, все полум'ям горить,
Обов'язок воїна країну захистить.
Благословляє ненька рідного сина,
В АТО їде дитина єдина.
Господи Всевишній! Молитви прийми!
Життя синові і побратимам збережи!
Матінко Пречиста! Візьми під Покров!
Щоб кожен живий до родини прийшов!
У місячну нічку матуся не спить,
Сльози котяться і серце болить.
Вдень робота валиться з рук,
Чи буде у неї внучка чи внук?
Сини України полягли в боях,
Кров'ю зрошений пройдений шлях.
Цвіти наш краю, завітчаний цвітом,
Героям Слава! – лине над світом!*

(15 жовтня 2014 р.)

Анастасія – воїн

*(Присвячую Анастасії Цебринській,
із с. Романове Село, Збаразького району)*

**Повстав майдан за краще життя,
Настуся там присутня, ще зовсім - дитя.
За долю України серце болить,
Єдину, калинову не може не любить.
Юнка в столиці, в гущі подій,
Перечити в рішенні, ненько, не смій! -
«Небезпека чатує, дома будь»,
Настя обрала тернисту путь.
Жила у наметі, якось не привично,
Із друзями затишно і романтично.
Ділили окраєць хліба святого,
Не їли ніколи смачного такого.
Багаття палили, а кулі дзижчали,
Батьки кровинку свою виглядали.
Скоріше, дитино, у село вернись,
Звесели матусю, до грудей пригорнись.
Полум'я війни на Сході зайнялось,
Дівча відважне з дому подалось.
Не перечте, рідненькі у цьому мені,
Повинна бути на полі борні!
Я лепту свою в перемогу вкладаю,
Неодмінно буде, впевнена, знаю!
Молитви Ваші додають всім сили,
Щоб ворожі кулі життя не скосили.**

(25. січня 2015 р.)

Воїни

*Настя у формі, коханий теж,
Їхньому щастю немає меж.
Сонячний день, буяє цвіт,
О, прекрасний навколо світ!
Скромний букетик у руці твоїй,
Недавно чули «градів» бій.
Тендітна постать, ти ласкава, мила,
Велика відвага, героїзм і сила.
Усе квітне, розцвів бузок
В селі гарно, багато стежок.
Стежинами обоє мандрували,
Про війну, форми, всім згадали.
Скромна, юна, усмішка чарівна,
Легка хода, як весна – царівна
Хай воєн не буде, розрухи і бід
Ниви засівайте й продовжіть рід.
Крони каштанів у свічках-суцвітті,
Навкруги трави й квіти розмаїті.
Травень квітучий крокує землею,
Хай мирне небо голубіє над нею.*

Стежки дитинства

*У травах стежина, ген аж за село,
Там житнє поле як золоте було.
Додолю хилились колоски налиті,
Моя Батьківщина - наймиліша в світі
В голубизні неба жайворонок співа,
Он у копах жито, почались жнива.
Ішли з подружкою по липовий цвіт,
Мені і Наді по десять літ.
На узліссі липи, цвіт медовий,
Край український, казковий, чудовий.
Стежина губилась аж коло річки,
Там в затінку рибалка, неподалік кринички.
На крилах думок, на стежинах буваю,
Де липи старенькі у рідному краю!*

Роздуми

*У рідному селі іду дорогою,
Навкруги дивлюся із смутком і тривогою
Хати-пустки осіли до землі,
Заросли бур'янами стежечки малі.
Гарно, весело колись було,
Цвітом завітчане процвітало село.
Умільці – механізатори, невтомні трударі,
Працювали в полі зранку до зорі.
Вирощували зернові, бобові, буряки, бараболі
Все росло без ГМО на колгоспнім полі.
Молоко на фермі як річкою лилося,
Людям роботящим радісно жилося.
Без преміксів сала, шинки і ковбас
Усім вистачало в незабутній час.
Свиней не продавали, щоб у вишах вчити,
За кордон не їхали грошей заробити.
Ціни невисокі і хоч зарплати малі,
Продуктів вдосталь було на столі!
З одним рублем йшли до магазину
І шість буханок хліба є в торбину.
А на здачу сірники тоді давали,
Їх селяни на запас на горищах мали.
Сміхом, гамором повнилися хатини,
Щасливі сім'ї, великі родини.
Часто бузьки прилітали в село,
Тож дітей у класах багато було.
Господь дарував щедрі урожаї,
Благодать й достаток у рідному краї.*

(21 квітня 2015 р.)

с. Старий Вишнівець

Зав. бібліотеки-філії
с. Ст. Вишнівець Н. Г. Заблоцька.

Філик-Гервеленець Світлана

Пам'ять героям

*Подивись в його очі, людино!
Зазирни в його душу-кришталъ,
В них немає страху, лише віра,
В них відсутня зневіра, печаль.*

*Як магніт, їхня посмішка щира,
Заворожує щирість очей.*

*Наче просить: «Не здайся людино!
Та не зрадь наших бравих ідей!
Йди вперед! Не мовчи! Тільки правду
На озброєння завжди бери,
Підіймай всіх людей, всю громаду,
Не забудь - українці ж бо ми!*

*Недарма ми усі на майдані
Рука об руку йшли все вперед...
В нас було найцінніше завдання –
Українців звільнити з тенет...»*

*Лише в єдності є наша сила,
В незрадливості вірних ідей.
Це найкращий вінок на могилу
Всіх померлих батьків та дітей.*

Гранкіна Вікторія

*1996 р..учениця 11 класу
Старовишинівецької школи*

Небесна Сотня

*У грудях б'ється гаряче серця,
А в жилах застигає кров,
Ти повернись на мить у ті місця,
Де нас вбивають знов і знов.*

*Там ллються сльози матерів, дітей,
Що залишилися вдовами і сиротами,
Сьогодні наш народ, як Прометей,
Сьогодні лише Бог із нами.*

*Та нам не віриться, цього не може бути,
І зайвими стають усі слова,
Що це? Невже це знову Крути?
Чи може Третя світова?*

*Хто розпочав це пекло, хто закінчить,
І хто тебе, матусю, вбереже?
Де ті герої, що пішли у вічність?
Здається, сил немає вже.*

**Та піднімаємось з колін ми знову
На боротьбу за вільне майбуття,
Ми йдемо крізь шляхи тернові,
Тобі, країно, віддаєм життя.**

**Вони ж лише хотіли миру Батьківщині,
Чому ж їм не давали права?
Тоді промовили востаннє: «СЛАВА УКРАЇНІ»,
Та не почули вже: «ГЕРОЯМ СЛАВА!»**

**Герої! Ваш не стерти слід,
І ми стояти будем до загину,
Нехай переживемо безліч бід,
Та збережемо неньку-Україну.**

**Ми пам'ятатимем кожну хвилину
Героїв, що забрала в нас безодня,
Що полягли за рідну Україну,
Ми вам життям завдячуєм, Небесна Сотня!**

Гранкіна Ірина

Ірина Гранкіна – випускниця Старовишнівецької ЗОШ, а нині студентка філологічного факультету.

Дівчина любить малювати, фотографувати, та найбільше захоплюється поезією. Зі слів автора, вірші народжуються «під враженнями». Тематика їх здебільшого патріотична. Перший твір Іринка склала у чотирирічному віці, а добірку останніх пропонує увазі наших читачів.

Ми звикли слухати тишу.

Там, де вирує війна,

Там, де народ ледве дише,

Розноситься вітром луна,

Постріли й спалене тіло.

Спалене, та не вогнем.

Тіло, що просто хотіло

Жити сьогоднішнім днем.

Знов розквітає калина

На зрошених кров'ю стежках.

Хто це зробив!? Це людина,

Наш побратим і наш кат.

Лунає німа перекличка:

«Мій друже, ти ще живий?»

А в когось давно ввійшло в звичку:

«Впіймай, закатуй і убий!»

Ми молимося, Україно.

І ти помолися за нас.

Бо ми підіймемось з руїни.

Молись, бо ще прийде наш час.

Молися і дій, нехай знають:

В Україні тепер два береги.

Адже Герої не помирають!

І не вічно живуть вороги...

* * *

**Мистецтву втрат навчитися не важко.
Мільйон речей загублено давно.
Втрачати – наче випускати пташку
Зі своїх рук в розчинене вікно.**

**Втрачай свій день, свої ключі, годину
Без сумніву, без страху, без вагань.
Втрачай усе! Чуєш, втрачай, людино!
Не впавши духом від біди й страждань.**

**Не бійся втрат. Втрачай ім'я і місце,
Втрачай надію подивитись світ.
Втрачай усе, що маєш, навіть більше,
Не віддаючи своїм вчинкам звіт.**

**Я втратив дім і подарунок мамі,
Та це найменша із моїх утрат.
Я втратив ріки разом зі світами,
Втратив комфорт, і спокій і свій лад.**

**І ти також, без пафосу, відверто,
Із присмаком кохання на вустах
(Хоча, на жаль, не віриш мені вперто) –
Ти теж одна з моїх мізерних втрат.**

**Втрачай усе, зніми з обличчя маску –
І ти побачиш небо голубе...
Мистецтву втрат навчитися неважко,
Але, втрачаючи, не загуби себе.**

*Я запалю на небі сотні зір
І вітер попрошу ніжнішим стати.
Я затушу у серці біль. Повір,
В душі він буде тихо догорати.*

*Я розжену на небі сотні хмар,
Щоб сонечко світило яскравіше.
Я заберу з вогню осінній жар
І солов'я попрошу бутъ тихіше.*

*Нехай на мить, хоч на малу хвилину
Вони почують мертву тишину...
Нехай згадають ту лиху годину,
Що призвела до їх німого сну.*

*Нехай відчують біль і тую втрату,
Нехай відчують дух отих смертей.
Нехай згадають, як вбивала мати
Своїх щойно народжених дітей.*

*Як ще живі безумно їли мертвих
І звичним стало слово «людоджер».
Ті сторінки були ще довго стерті,
Про тих людей згадали лиш тепер.*

*Про тих німих, які живцем лягали
Між тисяч трупів й сотень ще
живих...
Вони не вірили, вони тоді не знали,
Скільки народу випаде ще від лих.*

*Повір, вони лише хотіли жити!
Їм так боліло й так хотілось їсти!
... А на полях давно вже сходить жито,
Там, де вони з кісток місили тісто.*

*Пройшли роки – і опустіли села.
В устах живих застиг останній
крик,
Вони забули, що були веселі,
І біль застиг в очах отих німих.*

*Лиш сотні трупів, згаданих й забутих,
Кілька живих, що смерті важко ждуть,
І кілька тих, ще до землі прикутих,
Жадають їжі. Та не в цьому суть.*

*А суть у тім, що їх жорстоко вбили.
їх просто позбулися, як сміття.
А ми нічого вдіять не посміли –
Таке в країни нашої життя...*

*Оте почуття невагомості,
Заховане в сутінках ночі,
Вирване з підсвідомості,
Дивиться прямо в очі.*

*Втомлена і спустошена,
Спалена і розвіяна,
Вітром й дощами зрошена,
Заблукана поміж мріями.*

*Жодного відображення,
Жодного звуку волі.*

*Те неймовірне враження,
Коли ти живеш без долі.*

*Виконуєш чийсь правила,
Живеш за чужими законами:
Божими чи диявола,
Поглинута заборонами.*

*Принижена і спаплюжена,
Незаймана – та сплюндрована.
Живеш за межею відчуження,
Від білого світу захована.*

*І вкотре зігнувшись дугою,
Кланяєшся у ноги.*

*Німе запитання «Хто я?» -
І падаєш від знемоги.*

*Давно вже немає свідомості,
А тіло все ще тріпочеться.
Ох, те відчуття невагомості,
Коли все ще так жити хочеться...*

**Ти той, хто вчить мене любити,
Хто вірити учить, прощати,
Творити, мріять. Просто жити.
Того, хто впав, ти вчиш літати.**

**Тебе стрічають на світанку
Сумні невиспані обличчя.
Ти віддаєш все до останку
І підіймаєш настрій втрисі.**

**Ти той, хто вміє помічати
Дитячі посмішки і сльози.
Вчиш говорити і мовчати,
Порадиш, як ніхто не в змозі.**

**Нам говорили, що машина
(Комп'ютер або телефон)
У сто раз кращі від людини:
Тут камера і мікрофон,**

**Перекладач, знання і книги,
Десятки фото і гудків,
Але лиш ту розтопиш кригу
Без повідомлень і дзвінків.**

**В тобі історія, учителю,
І сотні, тисячі думок.
Всіх таємниць моїх, хранителю,
Ведеш мене за кроком крок.**

**Ти, мов художник, наші душі
Фарбуєш в сотні кольорів.
Довіку дякувати мушу
За той мільйон хороших слів.**

**За ту підтримку і догани,
За кожну крапельку життя,
За те, що ти лікуєш рани,
За наші перші відкриття.
Я дякую за книгу першу.
За перше два і перше п'ять,
За твою щирість і відвертість,
За добре серце «журавлят».
У кожного, мабуть бувало:
Хтось недовчив, а хтось заснув,
Та слово вчителя лунало:
«А голову ти не забув?».
Завжди на помилку ти вкажеш
Чи присоромиш враз когось:
«А може ти і нам розкажеш?
Усі разом посміємось».
Пройдуть роки, минуть століття,
Буде багато відкриттів,
Але звання почесне «Вчитель»
Не зникне в повені віків.**

***І знову ночі змінять день ясний,
Засвітить сонце знову, як раніше,
А ти лежиш і бачиш світлі сни.
У нас тут холодно, а там, мабуть, тепліше.***

***Тут віє мороком з пустих сердець,
Живемо там, де брат іде на брата.
О Господи, скажи коли кінець?
Ми хочемо жити, а не помирати!***

***Із присмаком свободи на вустах,
Із спраглим серцем й закликом: «До Волі»
Ти йдеш вперед, долаючи свій страх,
Ти йдеш вершити Українську долю!***

***Ти йдеш на вірну смерть. На жаль
В очах «захисників народу» ти – злочинець.
Звістку про смерть розносить вітер вдаль.
Місце: Майдан. Причина: Українець!***

***Мов смолоскипом, спалахне душа.
Вони підуть, залишивши лиш тіні.
Їх імена лунатимуть в віршах.
Слава навік Героям України!!!***

с. Шили

*Бібліотекар бібліотеки-філії
с. Шили О. Д. Хомик.*

Короткі відомості про авторів

Микола Башинський (26. 10. 1956 р. н.) – житель с. Шили. Працював шофером, в даний час на заробітках. Не друкувався.

Наталя Галайдида (1998 р. н.). Навчалась у Шилівській з/о школі I-II ступенів та Збаразькому СПТУ-25.

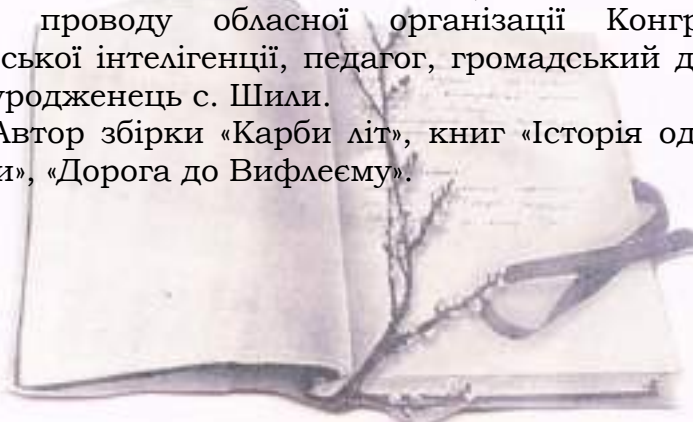
Друкувалась у газеті «Народне слово».

Ігор Гевко (1964 р.) військовий журналіст, член спілки журналістів України, учасник бойових дій у Афганістані, депутат Яворівської райради (на Львівщині), уродженець с. Шиши.

Друкувався як поет у районній газеті «Народне слово».

Андрій Васильович Клим (22. 06. 1927 р.) голова проводу обласної організації Конгресу української інтелігенції, педагог, громадський діяч, поет, уродженець с. Шили.

Автор збірки «Карби літ», книг «Історія однієї родини», «Дорога до Вифлеєму».

Башинський Микола

Старе село...

Серед ланів, поміж гаїв

В долині співу солов'їв

Стоїть село давним-давно.

*Є церква там. Давно стоїть Тарас,
Схиливши голову він дивиться на нас.*

Біжить маленький потічок

Себе Самцем він сам назвав

І напрямом із заходу на схід узяв.

Біжить, - і ділить те село навпіл

На Галичині є мало таких сіл.

Всього вже бачило село:

За Польщі бачило панів,

При другій владі - других паничів

І все давним-давно пройшло

І далі там стоїть село.

Стоїть село усім тим ворогам на зло.

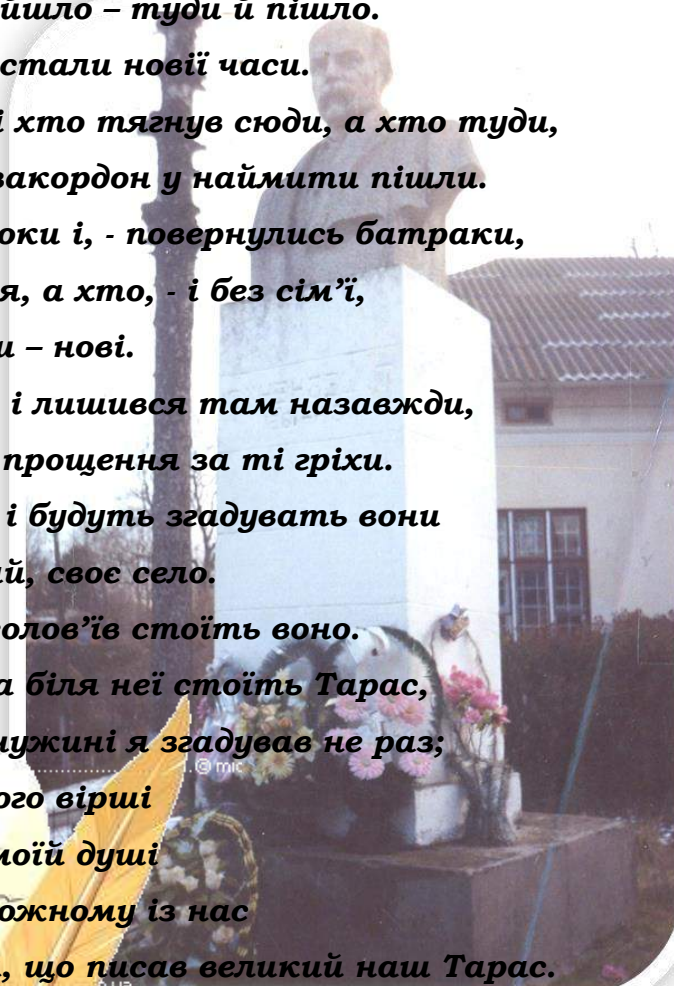
А потім трошки ожило село,

Бо в 90-х роках стало незалежнеє воно

На синьо-жовтому стягові тризуб засіяв,

А Бог надію на село послав.

**Вже розвалилось... і все пішло
І звідки все прийшло – туди й пішло.
А після того настали новії часи.
Все розікрали, і хто тягнув сюди, а хто туди,
Лишили сім'ї і закордон у наймити пішли.
Минали довгії роки і, - повернулись батраки,
Хто без здоров'я, а хто, - і без сім'ї,
Тепер такі часи – нові.
А хто продався і лишився там назавжди,
Для тих немає прощення за ті гріхи.
Пройдуть роки і будуть згадувать вони
Свій рідний край, своє село.
В долині співу солов'їв стоїть воно.
Є церква там, а біля неї стоїть Тарас,
Якого там: на чужині я згадував не раз;
Його життя, його вірші
Лишили слід в моїй душі
Я думаю – що кожному із нас
Засіли ті слова, що писав великий наш Тарас.**

(12. 06. 2009 р.)

Галайдида Наталя

Осінній мотив

Ранковий дощ скупав траву,
Напевно вже востаннє.
Вуаль покрила синяву,
А листя на прощання танцює вальс,
І кольори змагаються у танці.
Спадає золото згори у дивну тишу вранці
Плодів немає у садках, втомилася
природа,
А ген верба біля ставка сама шукає
броду.

(«Народне слово», 2013)

Гевко Ігор

*Селу Шили, в якому
народився і виріс з любов'ю*

Спогад дитинства

*Житами літо одцвіло
Вже під вітрами лист осінній.
Я ж вкотре знову – у село,
Ось тут – мій дім, моє коріння.
На отчий стану я поріз,
Дитинство де згубив – не знаю:
Воно мій вічний оберіг,
Тож кожну щемну мить згадаю.
Довкіл поля мигтять, луги,
Маленька річка попід гаєм,
А синь небесна навкруги
Неначе прощення благає.
Й спаде сльоза, немов роса,
І защемить в моєму серці,
Не проминає міст краса,
Я ж у село вертаю вперто.*

(«Народне слово», 2000)

Клим Андрій

Бо рідні

Є у нашому селі
Зовсім невеличка,
Неширока, непрудка,
Неглибока річка.

Називається Самець
В славний Збруч впадає,
І на диво всім знавцям
З греблі витікає.

І вода, і береги
В дощ та в дні погідні
Зачаровують мене.
А чому? Бо рідні!

(«Карби літ», 1940 р.)

На Зелені свята

*Хай свято храму у Шилах
Звертає нас на отчий шлях.
Поможе разом нам дійти
До заповітної мети.*

*Зорею в мрійній висоті
Мені в буденній самоті
З'явилась ти. Твоя краса
Сія й ніколи не згаса.*

*Як Бога правди і добра,
Хоч на молитву не пора,
Молю тебе не зрадь, кохай,
В тривожні дні не забувай.*

*Як перше сяяла в далині
Сіяй, красуйсь, світи мені,
Не залишай мене в журбі,
У вірності клянусь тобі.*

(«Карби літ», 1948 р.)

* * *

**В селі Шилах, в славетній хаті,
В сім'ї звичайній, небагатій,
В батьків не перший, не один
Родивсь таки селянський син.**

Усі зраділи. Уродини...

Журились долею дитини

В такий непевний, грізний час

І гірко плакали не раз.

**Ще в пам'яті жили тривоги,
Тернисті пройдені дороги,
Державності коротка мить,
Над Києвом вогні й блакить.**

Ніколи людству не забути,

Як юні йшли у бій під Крути,

Як наш народ обрушив гнів

На злих ляхів і москалів.

**Дитинство. Школа. Юні роки,
В життя бурхливе перші кроки
Пройшли в тяжкі, невільні дні...
Та блиснули війни вогні.**

У двадцять сьомому родився

(Вже двадцять п'ятий рік сповнився)

Війна скінчилась. Він борець

... Та боротьбі ще не кінець.

**За самотійність, за свободу.
За рідний край, за честь народу
Вставайте, месники – брати!
Судилось нам перемогти.**

(«Карби літ», 1952 р.)

Рідне село

*В селі уквітчанім садами,
Де ми родились і росли,
Гордяться славними синами,
Які за волю полягли.*

*Історія в селян в пошані,
І пісня лине повсякчас;
А на центральному майдані
Стоїть задуманий Тарас.*

*Маленька річка тихоплинна
Перетинає два горби,
Над нею тягнеться долина
І буйні парості верби.*

*Доповнюють села окрасу
Джерела чистої води,
Пахуче поле, подих лісу.
Гребелька і ставка сліди.*

*Далекі предки шили, ткали,
Шиття набуло похвали,
Тому й село моє назвали
Робочим іменем – Шили.*

*Шили, Шили... Радію й плачу:
Державу маємо свою!
Та добре знаю вашу вдачу,
Тож Господа за вас молю.*

(«Карби літ», 1994 р.)

(До посвячення символічної могили січовим стрільцям у с. Шили)

Шили святкують

«Борцям за волю!» -

В добрий час

Село святкує,

Радість в нас

Державу маєм і права

Тож свято душу зогріва.

«Борцям за волю!» -

Слави їм

Бажає нині

Кожен дім.

Могила в квітах –

Сум і біль,

Народ зібрався звідусіль.

Промови, співи,

Гомін скрізь,

Журба і радість

Обнялись.

Державне свято

В цих двох днях

На Україні і в Шилах

(«Карби літ», 1996)

Список використаних джерел

Галайдида, Н. Осінній мотив [Текст] / Н. Галайдида // Народне слово. – 2013. – 25 жовт. – С. 8.

Гевко, І. Спогад дитинства [Текст] / І. Гевко // Народне слово. – 2000. – 12 лип. – С. 8.

Клим, А. Карби літ [Текст]: збірка поезій / А. Клим. – Т: Збруч, 1997. – 167 с. - [вірші про с. Шили]

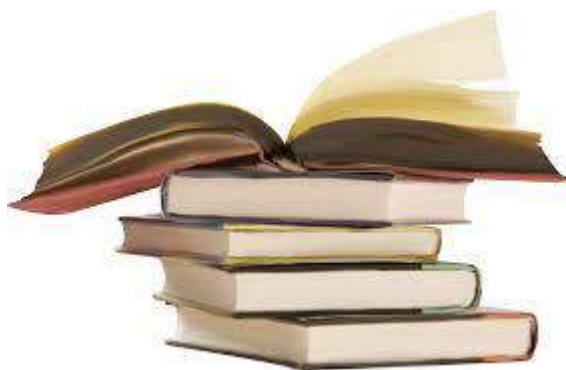
Бо рідні. – С. 14

На зелені свята. – С. 68

[В селі Шилах в славетній хаті]. – С. 51

Рідне село. – С. 28

Шили святкують. – С. 157

ЗМІСТ

1. Від упорядника	3
2. Нижчі Луб'янки	4
3. Романове Село.....	28
4. Старий Вишнівець.....	47
5. Шили.....	58

